

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952569745360/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Rislen, Midt i den til Søe udvidede Flods Chrystalfavn laa et lille Ermenonville; aldrig saae jeg en Plet saa bestemt til Kierligheds Tempel. Vi omvankede, snart eene, snart samlede, det hele underskønne Bassin, hentryllede i de sødeste Sværmerier.

Solen tog Afsked i tusinde heftige Straalekys med Vandet, med Øen, med Poppelhegnet, og endelig med Toppen af det høie Johannesbjerg. Ethvert af disse Kys giennembrændte vore Hjerter: thi vi elskede begge, havde elsket, og vilde elske. Den svandt endelig aldeles – hele Naturen sukkede det høitidsfulde Suk, som en pludselig Bæven i Løvet, en zittrende Riflen paa Vandet, og en koldere Skudring i Luften forkynnder, naar den sidste Daggøist slukkes – og vi sukkede med, som om vi aldrig skulde see den meere. Bækken, Vandet, Løvet, alle Fuglene taug. Dødens Engel foer giennem den tause Lund. Men denne Rædse varede ikke længe. En livelig Rødme farvede den blaaende Himmel; Hesper vinkte; og yndigere end Solen selv kom Aftenrøden frem med sit purpursprudlende Bæger. Roe, Trøst, og salig Ahnelse neddryppede deraf. Bækken rislede atter og Fuglene begyndte paa nye deres quiddrende Chore. „Saa døe vil og saa vorde vor Slummer i Graven!“ Vi hang om hinandens Halse.

Hvo af mine Læsere har ikke en Ven, eller – endnu misundeligere – en Veninde? Hvo er saa eene, saa *halv* i Skabningen, at han ikke skulde kunne tage Deel i de Følelser, jeg her – fortier.

Vi vare begge syge; begge langt fra det Maal, de fleste Dødelige efterstræbe – end længere fra det Maal, Ynglingens Hierte higer efter – vi havde intet uden denne Aften og os selv; men vi giennemnøede vor lille Eiendom, og vare ubeskrivelig lykkelige.

Frihed! Natur! Venskabl Den som har Eder – og hvad der er nødvendigt til eders fulde Nydelse, Sielens Sundhed: en god Samvittighed – har *alt*; og den, som med Eder i en saadan Aftenstund ikke har uendelig meere end Nok – ham foreener sig Himmelen, Jorden, og alt hvad der er deri, forgieves om at gjøre lykkelig.

Fem og tyve dybe Brønde, omtrent 60 Skridt imellem hver, ledte os fra Salinen til Ruinmuren af det høie *Friedberg*. Her opklavrede vi den forfaldne Biergvold med en Slags Gysen, ikke sielden i Fare for at styrte ned i den huult neden under ruslende

Use, indtil vi endelig paa Brinken naaede en skummel Ruinport omringet af høie forfaldne Taarne og dybe Huuler, mellem hvis Brokker vi forgieves søgte en Stie, for at komme ned i den beboede Deel af Byen. Vi fandt omsider en gammel, beskænket Invalid, der over Torn og Tidsel, Stok og Steen, Revei og Krat, i forunderlige Bugter, selv svinglende, ved Hielp af Maanskinnet og Bedeklokkens Dingdang losede os ind i Staden – hvor vi endelig yderst udmattede naaede Vertshuset og den urolig ventende *Sparzet*.

Friedberg er af alle de Stæder jeg har seet, den, som vældigst sætter Aanden og alle Sandserne tilbage i den gamle, romantiske, Tydske Riddertid. Man seer her intet uden Bierge, Lunde, Ruiner; hører intet uden Bedeklokker; tænker intet uden Andagt; og drømmer lutter Ballader. I Maanskin er alt dette dobbelt gammel, gyseligt, høitideligt og eventyrligt. Man give mig tolv af de kiækkeste, følesløseste, meest frietænkende Amazoner i det hele smukke Kiøn – tillade mig at føre dem op i Maanskin – jeg forlanger ikke engang ved Midnat – nei blot om Aftenen, Klokken ni, ti, eller høit elleve – paa Pladsen, vi nys forlod, og leire dem i en Kreds omkring mig for at høre Bùrgers *Lenore* forelæse – og jeg vædder alt hvad jeg besidder, og alt hvad jeg nogensinde kommer til at besidde, mod eet eeneste Kys af dem hver, at de, inden vi komme til Stanzen:

*„Den Vei, o Wilhelm! er for lang!
„Forgiæves du dig skynder!
„Hør! Bedeklokkens hule Klang
„Ali Elleve forkynder!
„Blik om dig! Maanen skinner klart,
„Vi ride med de Dødes Fart;
„Endnu før Dag vi begge
„I Brudeseng os lægge.“*

alle tolv ere besvinede. Besvime de ikke, ere de sikkert ikke Fruentimmere, og jeg tager da mine Kys med Fornøielse; thi

*„Kun Mandfolk at kysse er vandet,
„Desuden af Tode forbudt.“*